

DATE-dejta Lovisa

RADIOPROGRAMMET TEXTAT.
RADIOPROGRAMMET FINNS PÅ WWW.DATE-LARMATERIAL.SE.

Jag mår väldigt dåligt under hela högstadiet. Jag kände mig väldigt oförstådd och ensam. Men, mina betyg var ju jätte bra! (skratt) För... jag var ju alltid hemma och gjorde läxor, kunde fokusera på skolarbetet och så där. Men det sociala livet var ju nästan ingenting. Det var som att de inte ville ha något med mig att göra. Eller, de trodde att jag var en "självegoistisk idiot" som trodde att jag var någonting eftersom jag inte lyssnade. Men i själva verket var det ju att jag inte hörde.

(musik)

I lågstadiet var det inga problem vad jag minns, inte i mellanstadiet heller. Det var först i högstadiet som det började bli problem för mig. Men det var inte på grund av tekniken. Utan på grund av attityden och hur lärarna såg på problemet. De såg ju mig som ett problem. Och hur mina klaskamrater behandlade mig. Jag var ju "annorlunda". Jag var ju ingen man kunde umgås med. De förstod inte riktigt hur det var att höra dåligt utan det var mer som:

– Vadå, hör hon inte?! Varför svarar hon inte? Varför skrattar hon inte?

Ja, jag var ju utfrysad och lite mobbad för det där...

(musik)

Jag fick en slinga. De (lärarna) fick en sådan där mikrofon som de satte på sig på tröjan. Jag hade en speciell sändare så ljudet gick rakt från mikrofonen in till mina apparater. Så jag hörde ju ganska bra. Men problemet var att de glömde bort det hela tiden! Så jag fick säga till flera gånger varje dag, varje gång. Till slut ledsnade jag på det och typ sket i det (skatt). Det var ju ingen idé:

– Men, kan du sätta på dig slingan!

– Ja, just det...

Men så glömde de ändå bort det!

Vi var en stor klass, typ 28 stycken som mest och samlade i ett klassrum som var ganska litet. Det var ganska mycket stök, mycket prat. Så jag blev tvungen att ofta sitta i ett eget rum.

När jag försökte hänga med i deras konversationer... jag ville ju fråga och veta vad de pratade om och så där. Så jag frågade:

– Vad pratar ni om, vad sa ni för något?

– Nä det var ingenting...

Så de struntade i att se till att jag hängde med. De vände sig ofta med ryggen mot. Jag vet inte om det var medvetet eller omedvetet, men det var som att de inte ville att jag skulle höra. Eller, så visste de om att jag inte hörde... och då var det som om de kunde prata i närheten av mig utan att jag skulle höra... och då pratade de lite lägre typ.

Eller så var det att de inte förstod att jag inte hörde och trodde att jag var en "självegoistisk idiot" som bara brydde mig om mig själv. Utifrån det var det som att de inte ville umgås med mig och då var det som om: "vi fryser ut henne istället" (musik)

Jag kunde inte göra någonting. Jag försökte prata med lärare och skolkuratorn. Men kuratorn förstod inte heller. Det blev bara värre och värre ju längre tiden gick. När de väl börjat frysa ut mig så började de mobba mig också. Det var som att dom testade gränserna hela tiden eftersom lärarna ju inte reagerade.

Till slut... slutade jag prata. Jag gick inte till kuratorn, jag sa inget till lärarna. Det var som att jag bara höll allt inuti. Det var ju inte bättre.

• (intervjuare) Hur länge pågick det här då?

Hela högstadiet. Ända tills jag gick ut nian. Skolavslutningsdagen i nian, då kände jag som att nu är jag äntligen fri. (skratt) Det var verkligen så jag kände.

(musik)

• (intervjuare) Vad hände sen då?

När jag började gymnasiet, då var det en helt annan attityd! Det var som:

– Du är hörselskadad. Jaha, okej...

Det var liksom ingenting mer med det. Jag skriver någonting här... (Lovisa läser i sina anteckningar). Det förändrades verkligen när jag kom till Lycksele (gymnasieskolan). Plötsligt var det ingen som tyckte att det var jobbigt när jag inte hörde. Attityden var ju helt annorlunda. Det var inte "jag och mitt handikapp" utan det var jag som person som de såg. Mitt självförtroende lyftes ju, och lärarna vet ju hur det är. För en av lärarna har en hörselskada och fått tinnitus av musiken. Deras attityd var ju helt annorlunda, de visste exakt hur det var. De sa:

– Var rädd om din hörsel, det är inget kul att vara hörselskada.

De har förstätt att jag inte hör. De vänder sig mot mig när de pratar med mig. De knackar mig på ryggen när de vill säga någonting till mig om jag inte hör. Om jag sitter med hörlurar så knackar de i bordet, då ser jag att de vill prata med mig så då tar jag bort hörlurarna och pratar med dem.

- (intervjuaren) Hur kändes det första tiden när du började i gymnasiet?

Som en lättnad. Det var som att: nu är jag en individ, nu är jag inte ett problem.

- (intervjuaren) Hur gick det med skolan då?

(Lovisa skrattat till.) Jag hade ju verkligen kanonbetyg när jag gick i högstadiet. Sen började jag bli mer social på gymnasiet. Jag var ute på fester och ute med kompisar och vi for med klassen någonstans. Så mina betyg blev ju sämre. (skratt)

Men det är så mycket värt det, med det sociala livet. Att ha vänner runt omkring mig, att bara kunna ringa någon som vill vara med en...

- (intervjuaren) Är det viktigt?

Det är viktigt! Det är viktigt med vänner det har jag märkt. Man klarar sig inte utan dom. För att kunna ha kul. Alltså... få bra självförtroende. För då vet man att jag är nån som folk vill vara med. Jag är nån som är trevlig, nån som är glad och så där.

(musik)

- (intervjuaren) Nu i efterhand, vad känner du att dina lärare skulle ha gjort när du gick i högstadiet?

Skaffat sig kunskap! Det var något de saknade, det gjorde att ingen förstod.

De gjorde en bra övning i gymnasiet. Vi fick sitta med hörselkåpor. Sen berättade de något och vi skulle skriva ner vad vi mindes, typ rita eller så. Samtidigt som en annan stod och slog och drog i stolar. Det var jätte mycket ljud omkring. Ingen hängde med! Det var ingen som riktigt hörde vad som sades. Då frågade de mig och jag sa:

– Ja, det är så här det är.

När man har en hörselnedsättning som gör att man inte hör allting då är det jättesvårt att koncentrera sig. Man måste koncentrera man sig extra mycket på att höra vad personen säger. När det dessutom kommer ljud utifrån är det som att det ljudet dränker allting som personen säger. Så, det var en väldigt bra övning.

Kunskap! Det sammanfattar mycket.

Berättare: Lovisa Stenberg

Intervju och regi: Arash Dehvari

Produktionen är en del av DATE lärmaterial. Om mötet mellan elev och skolmiljö. Du hittar mer material på www.DATE-larmaterial.se

Produktionen är gjord 2014 av Fanzingo på uppdrag av Handikappförbundens projekt DATE.

Finansiär: Arvsfonden